ВѢСТНИКЪ
ПЕРЕМЫСКОИ ЕПАРХІИ.

Рôкъ 1897. Выдано 10. Марта. Ч. IV.

Ч. 63/орд.

О постѣ св. Четеридесятницѣ.

Ч. 14.

КОНСТАНТИНЪ ЧЕХОВИЧЪ,

Божою Милостію и св. Апостольского Престола благословеніємъ

ЕПИСКОПЪ

Перемыскій, Самборскій и Сяноцкій,

Членъ Сойма Королества Галичины и Володимиріи съ Великимъ Княжествомъ Краковскимъ,

Тайный Шамбелянъ Єго Святости.

Всему Всечестному Духовеньству и всѣмъ Вѣрнымъ діецезіи

поздоровленє и благословеніє о Господѣ!

Надôйшовъ часъ великого поста святои Четеридесятницѣ, коли Церковь приготовивши насъ въ попереднѝ три недѣлѣ образами смиренного митаря, покаявшого ся блудного сына, памятію душь отъ вѣка въ надеждѣ воскресенія упокоившихъ ся отецъ и братій нашихъ и вкôнци величавымъ, грозою переймаючимъ образомъ страшного суду, накликує насъ ко покаянію и розважаню страстей Христовыхъ словами стіхиры недѣлѣ сирнои:

„Приспѣ врѣмѧ, дꙋховныхъ пóдвиговъ начáло, на дéмоны побѣ́да, всеорꙋ́жное воздержáніе, áнгельское благолѣ́піе, къ Бóгꙋ дерзновéніе; тѣ́мъ бо Мѡисéй бысть зиждѝтелю собесѣ́дникъ, и глáсъ невѝдимо въ слꙋ́хи пріѧ́тъ; Гóсподи, тѣ́мъ сподóби и нáсъ, поклонѝтисѧ твоимъ страстє́мъ и свѧ́томꙋ воскресéнію.“

Яко въ природѣ щороку земля замерзла и поволокою снѣгу довшій часъ въ дрѣмотѣ звязана, зъ весною огрѣває ся и теплыми дощами зъ плѣсни зымовои омыта до нового житя будить ся, — такъ и душѣ вѣрныхъ, накликує щороку церковь свята, щобы не уснули сномъ грѣховнымъ, до житя духовного, оросили

ся теплими слезами покаянія и скрѣпили духа до рѣчей небесныхъ до подвигôвъ спасительныхъ, умертвляючи постомъ тѣло по примѣру Иліи пророка, боговидца Мойсея, найпаче же самого Спасителя Іисуса Христа.

Пророкъ Илія, постомъ четыридесятьдвевнымъ покрѣпивъ ся до зрѣнія Бога, боговидецъ Мойсей постомъ четыридесятнымъ заслуживъ собѣ, що изъ рукъ Бога получивъ 10 заповѣдей на горѣ Сінайской. А божественный нашъ Спаситель, коли зъ утаеного житя намѣрявъ выступити и царство благодити п спасенія проповѣдати, духомъ веденый бувъ въ пустиню и поcтивъ дней четырыдесять. Коли тамъ искуситель приступивъ до него, рекъ ему: „иди за мно́ю сатано̀ пи́сано бо е̑сть: Господꙋ Богꙋ своемꙋ̀ поклони́ши сѧ и томꙋ̀ еди́номꙋ послꙋ́жиши. Тогда́ оста́ви е̑го̀ діа́волъ, и се̑ а̑нгелы приствпи́ша и слꙋжа́хꙋ е̑мꙋ̀“. Мат. IѴ. 10. О̂нъ Сынъ небесного Отця, во всѣмъ намъ бувъ рôвный, кромѣ грѣха. О̂нъ, котрый до ворогôвъ своихъ сказавъ: „Прежде А̑дамъ не бысть, а́зъ е̑смь“ отъ вѣка до вѣка бувъ съ Отцемъ и св. Духомъ повный власти, мудрости и святости; О̂нъ есть „пꙋ̀ть и и̑стина и̑ живо́тъ“. (Іоан. XIѴ. 6) и якъ порохъ земскій сонця очадити не може, такъ не могла въ Словѣ, котре тѣломъ стало ся, нѣяка покуса до грѣга повстати. Одначе, щобы во всѣмъ стати ся для насъ образомъ хотѣвъ О̂нъ насъ примѣромъ своимъ поучити, якъ намъ супротивъ покусы спротивленя ся Богу и совѣсти нашой, воювати и побѣджати належитъ.

Постомъ четыридесятьдневнымъ и побѣдою своего искусителя, на двѣ намъ указуе непоборимû збруѣ: а тіи суть: зôбране духа и пановане надъ самымъ собою; якъ то прекрасно спѣваемъ въ самогласнѣ середы сырной:

„Отъ бра́шенъ постѧ́щи сѧ дꙋше́ моѧ̀ и страсте́й не очисти́вшисѧ, всꙋ̑е ра́дꙋеши сѧ неꙗде́ніемъ: а̑ще бо не вина̀ ти бꙋ́детъ ко исправленію, ѧ̑ко ло́жнаѧ возненави́дѣна бꙋ́деши отъ Бога, и злы́мъ де́мономъ ꙋподо́бишисѧ, николи́же ꙗдꙋ́щимъ; не ꙋ̑бо согрѣша́ющи постъ непотре́бенъ сотвори́ши: но непоколеби́ма къ стремле́ніемъ безмѣ́стнымъ пребывай, мнѧ́щи предстоѧ́ти распѧ́томꙋ спа́сꙋ, па́чеже сраспѧ́ти сѧ тебе́ ра́ди распе́ншемꙋ сѧ“.

(Отъ ѣдженя пôстъ захову́ючи душе моя, а не очистивши ся зъ пристрастей, даремно хвалишь ся постомъ; бо коли въ постѣ не поправишь ся (внутренно), Богъ тебе откине що его ошукуешъ подôбно злымъ духамъ, котрû не ѣдятъ ничого; протое не зневажай посту грѣхами, но запануй рѣшучо надъ гидкими пристрастями и мовъ-бись стояла пôдъ крестомъ розпятого тебе ради Спаса, съ нимъ зарôвно умертвляй ся).

Зберѣмъ духа, вôйдѣмъ въ себе услухаймо святого голосу совѣсти, въ котрои лагôдныхъ, но могучихъ звукахъ духъ Божій до насъ промавляе. Чуваймо надъ сердцемъ нашимъ щобы сѣмя вѣры, яке мы безъ заслугъ нашихъ, но зъ Божои ласки отъ вѣрующихъ прадѣдôвъ нашихъ въ спадщинѣ дôстали, найшло плодовиту землю и выросло въ цвѣгъ любви, котрый богацгвомь добрыхъ учинкôвъ милу розноситъ воню.

Сердце наше здѣлаймо огородомъ райскимъ, и вмѣсто рая утраченого всадѣмъ въ него дерево „послушанія“, пôдчиняючи волю до радого послуху наукамъ евангельскимъ, заперши приступъ всякимъ пôдмовамъ діявольскимъ и баснемъ свѣтовымъ по словамъ стіхиры суботы сырнои:

„А̑да́мъ изгна́нъ бы́сть изъ раѧ̀ преслꙋша́ніемъ, и сла́дости изве́рженъ, же́нскими глаго́лы прельще́ный, и на́гъ сѣди́тъ, села̀, ꙋ̑вы̀ мнѣ̀, прѧ́мо рыда́ѧ, тѣ́мже потщи́мсѧ вси́, вре́мѧ подѧ́ти поста́, послꙋ́шающе евангельскихъ преда́ній; да си́ми благоꙋго́дни бывше Хрістꙋ̀, раѧ̀ жили́ще ни́ки воспрі́имемъ.“

(За непослухъ выгнаный бувъ Адамъ зъ раю и выкиненый ôтъ (уживаня его) роскошей, бо давъ пôдмовитися прелестнымъ намовамъ жѣнки, за то теперь сидитъ безъ одежѣ (безъ ласки Божои) и споминаючи страченый рай, гôрко плаче; прото мы постараймо ся добре провести часъ того посту, послушнû приказамъ евангельскимъ, щобы выконуючи тіи (заповѣди евангельски) подобали ся мы Христу и знова принятû були до житя райского (царства небесного). Положѣмъ узду на похоты нашû, що заєдно стремлятъ до уживаня свѣта, щобы не заковали насъ въ ярмо свое и щобъ не утратили мы свободу дѣтей Божихъ. Научѣмъ ся присвоѣти собѣ силу запанованя надъ собою, надъ пристрастями духа и тѣла, се же задля высокого покликаня нашого, задля гôдности безсмертныхъ душъ и чоловѣчого достоинства нашого котре въ Сынѣ Божôмъ (Богочоловѣцѣ) одесную (по правици) сидитъ Отця небесного.

Съ постомъ начнѣмъ правдиве воздержане, стремезливôсть отъ похотей тѣла и очей и отъ гордости свѣтовои, и съ чеснотами о якихъ спѣваемъ въ сѣдалнѣ на утрени понедѣлка 1 нед. поста:

„Всечéстное воздержáніе начнéмъ свѣтло, лꙋ́чами сіѧ́юще свѧты́хъ заповѣдей Христá Бóга нáшего, любвѐ свѣтлостію, молитвы блистáніемъ, чистотú очищéніемъ, благомꙋ́жества крѣпостію: ꙗ́ко да свѣтонóсни предвари́мъ во свѧтóе и тридне́вное воскресéніе, осіѧвáющее нетлѣніе мíрꙋ.“

Пôстъ домагае ся здержаня ôтъ мясныхъ стравъ а также мѣрности въ ѣдженю взагалѣ, заразомъ жадае непорочности въ бажаню и дѣлахъ; але кто тое все выконуе не все еще выконавъ що законъ святости ôтъ него жадае, бо глубоке значене мае слово вѣчнои правды котре говоритъ: „Иже бо весь закóнъ соблюдéтъ, согрѣши́тъ же во еди́номъ, бысть всѣмъ пови́ненъ.“ (Яковъ II. 10). Кто одну заповѣдь переступае, цѣлый законъ переступае. Бо рѣдка то рѣчь щобы той, кто безъ чистоты сердця жіе, ôдъ змысловыхъ блудôвъ бувъ цѣлкомъ свобôдный: и кто того не знае якъ много нещастя змысловû грѣхи наносятъ и въ якъ тѣсной звязи стоятъ они съ всѣми другими похибками и грѣхами? Коли нѣжного чувства обычайности и встыдливости молодецъ позбувъ ся, то и позбувъ ся ôнъ доброго своего ангела хранителя. Серце му опустѣло и очи зôвяли, блуднû огники снуваютъ ся въ душѣ его и заманяютъ ошуканого ôдъ одного багна въ друге. Голосъ пôдмови безбожниковъ и голосъ заохоты до бунту супротивъ права божого и права людского, радый находитъ послухъ у тыхъ, що житємъ нечистымъ опорочили ся; якъ зъ другои стороны заманяе тыхъ, що охотный имъ даютъ послухъ, до всякихъ нечистыхъ пристрастей. Кто зможе обчислити нещастя, що ихъ завинили напитки и забавы шинковû? Много пропало тамъ часу и кроваво заробленого гроша, много змарновано тамъ охоты до працѣ и трудящого житя! Не одному що имъ ôддавъ ся, стали ся обовязки званя немилû, прикрû, незносимû. Недостатокъ, незгода и цѣле пекло вкрало ся въ лоно щасливои колись родины. Розбратавшись съ самымъ собою и съ моральнымъ порядкомъ, имаєсь такъ упавшій чоловѣкъ за всяке хотьбы и якъ негôдне заспокоєне пристрасти. До порока піяньства прилучаєсь всяка нечистота въ словѣ и дѣлѣ. Пошановане закона святости нидѣе, обовязки христіянина, обовязки честного горожанина выдаютъ ся такому мовь-бы ненавистнû кайданы. Негôдникъ такій скваплиbo прислухуе ся всякимъ богохульствамъ и высмѣвае все вразъ зъ богохульниками.

Змысловû роскоши, коли опанують сердце чоловѣка, суть тернями середъ котрыхъ цвѣтка побожности христіяньскои знидѣти мусить. Тому упоминае Го-

сподь выбраныхъ своихъ устами св. Ап. Павла „Нощь ѹбо прейде, а день приближися, отложимъ ѹбо дѣла темная, и облечемся во орѹжіе свѣта. Ꙗко во дни, благообразно да ходимъ, не козлогласованіи и піянствы не любодѣяніи и стѹдодѣяніи, не рвеніемъ и завистію: Не облецитеся Господемъ нашимъ Іисѹсомъ Христомъ и плоти ѹгодія не творите въ похоти“. (Римл. XIII. 12—14.)

А щобы духа покрѣпити а пристрасти тѣлеснî побороти, пречудне дає намъ средство пôстъ четирыдесятницѣ, котрого примѣръ самъ Господь намъ показавъ.

Церковь, що яко вѣрна учениця при ногахъ Спасителя сидитъ, науку яку Онъ примѣромъ четыридесятьдневного посту намъ давъ, глубоко собѣ запамятала и вѣрнымъ дѣтемъ своимъ примѣръ сей нинѣ поручає завзываючи до молитвы внутреного зôбраня духа, до воздержности и мѣрности въ ѣдѣ и уживаню забавъ и розривокъ. Не жадає Церковь одъ насъ ніякихъ надмѣрныхъ, сили нашî переходячихъ дѣлъ покутничихъ; она лишає намъ нашî щоденнî занятя и тôлько невеликои домагає ся повдержности — а однакъ не розходитъ ся при тôмъ о малу, але о справу converbeликои ваги! Бо все, що въ чоловѣцѣ внѣшно (зверхно) являє ся, не єсть великимъ и не подобає ся Тому, що до насъ мовитъ „Сыне даждь ми твоє сердце!“ (Притч. XXIII. 26.) А апостолъ народôвъ учитъ: „И аще раздамъ вся имѣнія моя и аще предамъ тѣло моє во єже сжещи є любве же не имамъ, никая польза ми єсть“. (I. Кор. XIII. 3.) И коли бы кто лишь корѣнцями и зѣлємъ для заявленя строгости посту жививъ ся. любовъ же до цѣлого закона Божого не огрѣвала душѣ єго, було бы тѣлесне умертвленє якимъ ôдзначити ся хоче, безъ заслуги передъ Богомъ що перегладає сердце чоловѣка.

Внѣшнôсть, котра безъ оживотворяючого духовного настрою єсть ничтожнымъ приманомъ, стаєсь черезъ той оживляючій настрôй духа жертвою пріятною Богу. Мала стремезливôсть котрой пôддаємо ся Бога ради и зъ любви до Него находитъ своє мѣстце мѣжь скарбами, котрî нѣ моль не згризає нѣ злодѣй не украде, складанє котрыхъ належитъ до мудрости христіяньскои. Головна задача посту лежить въ тôмъ щобы скрѣпити нашу волю, присвоѣти собѣ способнôсть запанованя надъ собою и пристрастями змысловыми, научитись ради обовязку пôдчинити волю свою пôдъ законъ Божій и Церковный. То що Богу подобає ся въ постѣ лежитъ въ тôмъ, щобисьмо уживанє корму тѣла въ дусѣ любви и послуху задля **самого приказу** обмежили, и зъ него средство до освяченя нашого здѣлали.

Бажанє выгоды, котрôй всяка змѣна въ звычайнôмъ порядку деннôмъ незносимымъ тягаромъ выдає ся, негôдне єсть Христіянина; бо „царствіє небесноє нѹдить ся“ (потребує труду) мовитъ письмо святе (Мат. XI. 12). Безъ способности, не одного одречи ся, не одно зносити, не можна дôйти до того царства, яке Учитель нашь въ терневой коронѣ намъ зготовивъ. Але и дôбръ земскихъ, безъ тои способности, треба одказатись: чи може грошѣ и добра земскî, славу наукову и достоиньства свѣтовî безъ труду придбати дадутъ ся? Скôлько жертвъ въ выгодахъ, праци и зъужитю силъ духа и тѣла стоятъ они! Чи мало такихъ людей що, абы добра тіи посѣсти здоровлє, ба навѣть житє зруйновали?

А царство небесне, а вѣчна щасливôсть скôлько варта? „Кая бо польза человѣкѹ, аще міръ весь приобрящетъ, дѹшѹ же свою отщетитъ“ (Мат. XVI. 26). Цѣна царства небесного такъ велика що, хочь бы мы за-для него всьо посвятили єще и тогды позыскаємъ оноє мовь-бы задармо, бо: „недостойны страсти нынѣшнего времене къ хотящей славѣ явитися въ насъ.“ (Рим. VIII. 18)

Заховуванє заповѣди о постѣ, строгость котрого одъ прадѣдовъ унаслѣджена, мѣжь народомъ рускимъ дякувати Богу завсѣгды есть ревна и съ правдивымъ духомъ вѣры и любви Божои совершаєся, въ нинѣшнихъ часахъ, коли то врагъ антихрістъ починає сѣяти куколь помѣжь пшеницю бôльшими горстями и съ бôльшою завзятостію, тымъ ревнѣйше и усильнѣйше повинно бути.

Мы Русины католики подвоѣмъ усердность нашу взглядомъ Бога и Церкви святои въ тôмъ четыридесятьдневнôмъ постѣ, и якъ колись Ніневітяне постомъ и молитвами вымолили собѣ на проповѣдь Іоны Пророка прощенє одъ заглады, мы въ часахъ тыхъ лютыхъ, коли то куколь новожитныхъ наукъ противныхъ св. Церквѣ и ладови суспôльному по где-куда починаєсь проявляти, умоляймо Господа Бога о побѣду вѣчнои правды. Злучѣмъ ся всѣ пôдъ вспôльнымъ прапоромъ св католицкои Церкви, бо лишь въ тôмъ знамени наша побѣда!

Перенятй чувствомъ, що то щось великого есть и высоко достойного бути членами святои католицкои Церкви до котрои относитъ ся выреченє Господа: „се азъ съ вами есмь во вся дни до скончанія вѣка.“ (Мат. XXVIII 20.) начнѣмъ той пôстъ и переведѣмъ его во славу Бога, побѣду нашои катол Церкви и спасенє душь нашихъ. Аминь.

Дано въ Перемышли при катедральномъ Храмѣ Рождества св. Іоанна Крестителя въ Недѣлю сыропустну 1897.

КОНСТАНТИНЪ Епископъ.

Повысшій листъ пастырскій поручаємо Всч. Священьству въ I Недѣлю Поста вѣрнымъ вмѣсто проповѣди оголосити и надѣємъ ся, що Всч. Священьство въ тôмъ св. времени съ удвоеною ревностію надъ спасенємъ паствы своеи трудити ся буде.

Въ часѣ сповѣди великоднои удѣляємъ власть важно и позволено розрѣшати ôтъ грѣхôвъ власти Епископа задержаныхъ, вынявши: добровôльне чоловѣкоубійство и согнанє плода, всѣмъ сповѣдникамъ мірскимъ и Чина св. Василія Вел. ажь до отданія Праздника Пасхи.

Сповѣдь пасхальну позволяємъ розпочинати въ I седмици св. Посту.

От Еп. Ординаріята.

Перемышль, дня 7. Марта 1897.

Ч. 15. Ч. 1101.

О св. Рукополаганї въ Ереи.

Кандидаты стану духовного окôнчивши науки богословски и намѣряючи приняти св. Рукоположенє въ ереи маютъ внести свои прошеня до дня 16. Марта 1897 до 10. години рано, самй же дня того передъ полуднемъ о 10. годинѣ явити ся лично у Настоятеля дому пресвитеріяльного.

Прошеня маютъ бути заосмотренй въ слѣдуючй прилоги: 1) всѣ свѣдоцтва покôнченыхъ наукъ, 2) поведеня клирикального, 3) здоровля (отъ лѣкаря повѣто-

вого або семинарицкого) 4) убожества затверджeного черезъ ц к Староство, 5) вѣнчаня, если ожинили ся, 6) удоволеня войсковой бранцѣ.

От ъ Еп. Ординаріята.

Перемышль, дня 8. Марта 1897.

Ч. 16.

Ч. 203.

О продовженю року ювилейного.

На прошене Товариства св. Апостола Павла однѣсъ ся Высокопреосвяще ный Митропол. Ординаріятъ до св. Апостольского Престола и св. Отецъ удѣливъ для всѣхъ Галицкихъ епархій черезъ св. Конгрегацію Пропаганды подъ ч 6.200 зъ 21. Студня 1896 тую велику ласку, що ôдпусты наданй на рôкъ ювилейный 1896 зôстали продовженй до кôнця року 1897 пôсля нашого численя

Взываютъ ся прото всѣ Вч. Душпастырѣ, щобы ласку тую спасительну народови заразъ оголосили, пояснили поновно пôсля указаній въ Вѣстнику Епарх. въ р. 1896 ч IV. стор. 18 и ч. VI ст. 43 значене и полезнôсть отпустôвъ для живыхъ и душь въ чистилищи, заохочуючи вѣрныхъ до якъ найусерднѣйшого корыстаня зъ отпустôвъ тыхъ для себе и для душь въ чистилищи и заряджаючи всюды а особенно въ мѣсцевостяхъ, где того въ минувшôмъ роцѣ не було, мисіи и осôбнй торжества ювилейнй.

И на сей рôкъ удѣляе ся всѣмъ Споѣдникамъ для тыхъ каючихъ ся, котрй хотятъ сихъ ювилейныхъ отпустôвъ позыскати, власть розрѣшати отъ всѣхъ Еписк. Ординаріятови задержаныхъ грѣхôвъ.

От ъ Еп. Ординаріята.

Перемышль, дня 13. Лютого 1897.

Ч. 17.

Ч. 639.

О выповѣдженю облигаціи пожички краевои зъ р. 1891

Додатково до обвѣщеня зъ дня 11. Сѣчня т. р. до Ч. 1852, которымъ повѣдомлено о выльосованю облигаціи пожичокъ краевыхъ на дни 1. Лютого б. р. Выдѣлъ Краевый Королества Галичины и Володимиріи зъ великимъ княжествомъ Краковскимъ подае до вѣдомости, що въ мышль ухвалы Высокого Сойму зъ дня 28. Вересня 1892 выповѣдае облигаціи галицкои пожички краевой зъ року 1891 зъ днемъ 1. Мая 1897 и зъ днемъ тымъ, въ которымъ такожь ихъ дальше опроцентоване устае, узнае тіи платными.

Галицка каса краева а взлядно каса пожичокъ краевыхъ выплачати буде отъ дня 1. Мая 1897 всѣ предложенй ей облигаціи той пожички заосмотренй въ купоны бѣжучи въ ихъ номинальнои вартости.

Выдѣлъ краевый звертае увагу всѣхъ пôсѣдаючихъ вѣнкульованіи облигаціи пожички краевой зъ р. 1891, що въ власномъ своимъ интересѣ повинни якъ найскорше постаратись у дотычныхъ властей о призволене на девѣнкуляцію такъ щобы облигаціи тй могли зъ днемъ 1. Мая 1897 бути зреализоваными.

Отъ Выдѣлу краєвого Королества Галичины и Володимиріи зъ великимъ Княжествомъ Краковскимъ. — Львовъ дня 27. Сѣчня 1897. Маршалокъ краєвый Станиславъ гр. Баденѣ, в. р.

Тоє розпоряджене подає ся до вѣдомости и въ даныхъ случаяхъ до точного сповненя.

От ъ Еп. Консисторіи.

Перемышль, дня 15. Лютого 1897.

Ч. 18.

Ч. 1001.

Конкурсъ на катихита при нар. школѣ въ Рогатынѣ.

Ц. к. Рада школьна окружна въ Рогатынѣ розписує подъ днемъ 14. Лютого 1897 Ч. 311 конкурсъ на посаду катихита при VI. кляс. школѣ женьской и V. кляс. школѣ мужеской въ Рогатынѣ съ рочною платнею 450 зл. и 10% на помешканє въ сумѣ 45 зл. ав. Убѣгаючи ся о тую посаду довжнѝ свои подання посредствомъ своєи власти внести до реченой ц. к. Рады шк. окруж. въ речинци до 4 Цвѣтня с. р.

Отъ Еп. Консисторіи.

Перемышль, дня 3. Марта 1897.

ХРОНИКА.

Каноничну институцію получили:

Ч. 891. О. Попель Володимиръ, на Млыны дек. Яворовского.
„ 870. „ Козаневичь Анатоль, на Быстрицю дек. Старосамборского.
„ 955. „ Бачиньскій Михаилъ, на Рѣпчицѣ дек. Дрогобыцкого.
„ 1100. „ Городецкій Іоаннъ, на Павлокому дек. Бирчаньского.

До каноничнои институціи завозваний:

Ч. 843. О. Сухій Іоаннъ, на Жапаловъ дек. Олешицкого.
„ 1036. „ Годованьскій Петръ, на Сухоровъ дек. Ярославского.

Презенты получили:

Ч. 865. О. Иванецъ Іосифъ, на Ременовъ дек. Куликовского.
„ 875. „ Кузьмакъ Іосифъ, на Гочевъ дек. Балигородского.

Ч. 933. Скобельскій Антоній, на Лосинецъ дек. Высочаньского.
„ 995. Борковскій Яковъ, на Высоцко нижне дек. Высочаньского.

Сотрудництва получили:

Ч. 667. О. Пирожокъ Кириллъ въ Теплицяхъ дек. Ярославского, и О. Гичко Николай, въ Розборѣ округлôмъ дек. Порохницкого.
Ч. 870. О. Романецъ Григорій, въ Летнѣ дек. Дрогобыцкото.
Ч. 973. О. Фартухъ Василій въ Сокали, дек. Сокальского.
Ч. 1132. О. Кульчицкій Симеонъ въ Хировѣ дек. Старосольского.

Завѣдательства получили:

Ч. 870. О. Луцкій Петръ въ Смôльнику дек. Затварницкого.
Ч. 867. О. Савойка Теодоръ въ Вербицѣ дек. Угнôвского.
Ч. 974. О. Ильницкій Володимиръ въ Ваньковой дек. Лѣского

Ч. 874. Высоке ц. к. Намѣстництво розпорядженємъ зъ дня 6. Лютого 1897. Ч. 2524. призволило на дотацію рочныхъ 300 зл. зъ фонда религ. для сопомочника пароха въ Радванцяхъ дек. Сокальского на два роки.

Отъ Еп. Консисторіи.

Перемышль, дня 8. Марта 1897.

Константинъ,
Епископъ.

Зъ друкарнѣ Н. Джулиньского въ Перемышли.